

Конвенција о правима детета

Усвојена на Генералној скупштини УН, 20. новембра 1989.

ПРЕАМБУЛА

Државе уговорнице ове Конвенције,

сматрајући да, у складу са принципима прокламованим у Повељи Уједињених нација, признавање урођеног достојанства и једнаких и неотуђивих права свих припадника људске заједнице представља основу слободе, правде и мира у свету,

имајући у виду да су народи Уједињених нација у Повељи поново потврдили веру у основна људска права и достојанство и вредност људске личности и одлучили да доприносе друштвеном напретку и подизању животног стандарда у већој слободи,

прихватајући да су Уједињене нације у Универзалној декларацији о људским правима и међународним пактовима о људским правима прокламовале и сагласиле се да сваком појединцу припадају сва права и слободе садржане у њима, без обзира на расу, боју коже, пол, језик, вероисповест, политичко и друго убеђење, национално или друштвено порекло и имовинско стање, рођење или други статус,

Незванични резиме
главних одредби

Преамбула

Преамбула подсећа на основне принципе Уједињених нација и посебне одредбе одређених, релевантних уговора и декларација о људским правима. Она потврђује да је деци, услед њихове осетљивости, потребна посебна брига и заштите и посебно истиче примарну улогу породице у нези и заштити деце. У њој се такође реafirмишу: неопходност правне и друге заштите деце пре и после рођења, важности поштовања културних вредности заједнице из које дете потиче и виша улога међународне сарадње у заштити права деце.

погледајући да су Уједињене нације у Универзалној декларацији о људским правима прокламовале да детињству припадају посебна брига и помоћ,

уверене да породици, као основној јединици друштва и природној средини за развој и благостање свих њених чланова а посебно деце, треба да буде пружена неопходна заштита и помоћ како би могла у потпуности да преузме одговорности у заједници,

прихватајући да дете, у циљу потпуног и складног развоја личности, треба да расте у породичној средини, у атмосфери среће, љубави и разумевања,

сматрајући да дете треба да буде у потпуности припремљено да живи самостално у друштву и да буде васпитано у духу идеала прокламованих у Повељи Уједињених нација, а посебно у духу мира, достојанства, толеранције, слободе, равноправности и солидарности,

имајући у виду да је потреба за проширивањем посебне бригае за дете изражена у Женевској декларацији о правима детета из 1924. године и у Декларацији о правима детета који су усвојиле Уједињене нације 1959. године и призната у Универзалној декларацији о људским правима, у Међународном пакту о грађанским и политичким правима (посебно у члановима 23 и 24), у Међународном пакту о економским, социјалним и културним правима (посебно у члану 10) и у статутима и одговарајућим инструментима специјализованих агенција и међународних организација које се баве заштитом деце,

имајући у виду, како је назначено у Декларацији о правима детета коју је усвојила Генерална скупштина 20. новембра 1959. године, да су "детету, са обзиром на његову физичку и менталну незрелост, потребни посебна заштита и брига, укључујући одговарајућу правну заштиту како пре, тако и после рођења",

погледајући на одредбе Декларације о социјалним и правним принципима који се односе на заштиту и благостање деце, са посебним освртом на национално и међународно старатељство и усвојење, Правила Уједињених нација о минималним стандардима за малолетничко правосуђе (Пекиншка правила) и Декларацију о заштити жена и деце у случају ванредног стања и оружаног сукоба,

прихватајући да у свим земљама света има деце која живе у изузетно тешким условима и да је таквој деци неопходна посебна брига,

посвећујући дужну пажњу значају традиција и културних вредности сваког народа за заштиту и складан развој детета,

прихватајући значај међународне сарадње за побољшање услова живота деце у свим земљама, посебно у земљама у развоју,

сагласиле су се о следећем:

I ДЕО

Члан 1.

За потребе ове Конвенције дете је свако људско биће које није навршило осамнаест година живота, уколико се, по закону који се примењује на дете, пунолетство не стиче раније.

Члан 2.

1. Државе уговорнице ове Конвенције ће поштовати и обезбеђивати права утврђена овом Конвенцијом сваком детету које се налази под њиховом јурисдикцијом без икакве дискриминације и без обзира на расу, боју коже, пол, језик, вероисповест, политичко или друго уверење, национално, етничко или социјално порекло, имовинско стање, онеспособљеност, рођење или други статус детета, његовог родитеља или законског старатеља.

2. Државе уговорнице ће предузети све одговарајуће мере како би се обезбедила заштита детета од свих облика дискриминације или кажњавања заснованог на статусу, активностима, израженом мишљењу или уверењу дететових родитеља, законских старатеља или чланова породице.

Члан 3.

1. У свим активностима које се тичу деце, без обзира да ли их предузимају јавне или приватне институције социјалног старања, судови, административни органи или законодавна тела, најбољи интереси детета биће од првенственог значаја.

(1) Дефиниција деце

Децом се сматра особа испод 18 година, уколико се законом даје земље пунолетство не стиче раније.

(2) Недискриминација

Сва права примењују се на сву децу без дискриминације. Државе имају обавезу да штеде децу од свих облика дискриминације и да предузимају позитивне акције у циљу промоције њихових права.

(3) Најбољи интереси деце

Сви постојећи који се тичу деце предузимаће се у складу са његовим најбољим интересима. Државе ће обезбедити одговарајућу бригу о деци у случају када родитељи или старатељи то не чине.

2. Државе уговорнице се обавезују да детету обезбеде такву заштиту и бригу која је неопходна за његову добробит, узимајући у обзир права и обавезе његових родитеља, законских старатеља или других појединаца који су правно одговорни за дете и у том циљу ће предузети све одговарајуће законодавне и административне мере.

3. Државе уговорнице ће обезбедити да се институције, службе и установе одговорне за бригу или заштиту деце прилагоде стандардима које су утврдили надлежни органи, посебно у области сигурности, здравља, у погледу броја и подобности особља, као и стручног надзора.

Члан 4.

Државе уговорнице ће предузети све потребне законодавне, административне и остале мере за остваривање права признатих у овој Конвенцији. У погледу економских, социјалних и културних права, државе уговорнице ће предузети такве мере максимално користећи своја расположива средства, а где је то потребно, у оквиру међународне сарадње.

Члан 5.

Државе уговорнице ће поштовати одговорности, права и дужности родитеља или, где је такав случај, чланова шире породице или заједнице, како је предвиђено локалним обичајима, законских старатеља или других особа законски одговорних за дете, да би се омогућило, на начин који је у складу са развојним могућностима детета, одговарајуће усмеравање и саветовање у остваривању права признатих овом Конвенцијом.

(4) Остваривање права

Државе морају да учине све што је у њиховој моћи да би се права предвиђена овом Конвенцијом остварила.

(5) Права и обавезе родитеља у односу на развојне могућности деце

Државе морају поштовати права и одговорности родитеља, односно проширене породице, да усмеравају и саветују деце у вези његових права, сходно његовим развојним могућностима.

Члан 6.

1. Државе уговорнице признају да свако дете самим рођењем има право на живот.
2. Државе уговорнице ће обезбедити у највећој могућој мери опстанак и развој детета.

Члан 7.

1. Дете ће бити регистровано одмах након рођења и имаће од рођења право на име, право на стицање држављанства и колико је то могуће, право да зна ко су му родитељи и право на њихово старање.
2. Државе уговорнице ће обезбедити примену ових права у складу са својим националним законом и својим обавезама у складу с одговарајућим међународним инструментима из ове области, посебно у случајевима у којима би дете у супротном било апатрид.

Члан 8.

1. Државе уговорнице се обавезују да поштују право детета на очување идентитета, укључујући држављанство, име и породичне односе у складу са законом, без незаконитог мешања.
2. У случајевима када је дете незаконито лишено неких или свих елемената свог идентитета, државе уговорнице ће обезбедити одговарајућу помоћ и заштиту како би му што пре био враћен идентитет.

Члан 9.

1. Државе уговорнице ће обезбедити да дете не буде одвојено од својих родитеља против њихове воље, осим када надлежне власти, уз

(6) Ојсџанак и развој

Свако дете има неопуђиво право на животи, а држава има обавезу да обезбеди његов ојсџанак и развој.

(7) Име и држављанство

Дете има право на име од рођења. Дете има право на стицање држављанства и, уколико је могуће, право да зна своје родитеље и да буде чувано од стиране родитеља.

(8) Очување идентитета

Држава има обавезу да ишти и уколико је пошребно обезбеди поновно успостављање свих битних аспеката дететовог идентитета. То укључује име, држављанство и породичне везе.

(9) Одвајање од родитеља

Дете има право да живи са својим родитељима, осим у случају када се у одговарајућем поштују

судски надзор, одреде у складу са важећим законом и поступком, да је такво одвајање неопходно у најбољем интересу детета. Таква одлука може бити неопходна у одређеном случају, као нпр. ако родитељи злостављају или занемарују дете или живе одвојено па се мора донети одлука о месту становања детета.

2. У сваком поступку који произилази из става 1 овог члана, све заинтересоване стране имаће могућност да учествују у поступку и да изнесу своје мишљење.

3. Државе уговорнице ће поштовати право детета одвојеног од једног или оба родитеља да редовно одржава личне односе и непосредне контакте са оба родитеља, осим ако је то у супротности са најбољим интересима детета.

4. У случајевима када је раздвајање последица мере коју је предузела држава уговорница, као што је притвор, хапшење, егзил, депортација или смрт (укључујући смрт која је наступила из било ког разлога док је особа под мером државе) једног или оба родитеља детета, та држава уговорница ће, на захтев, пружити родитељима, детету или, према околностима, неком другом члану породице, неопходне информације о томе где се налази одсутни члан (чланови) породице, осим ако би пружање такве информације било штетно по добробит детета. Државе уговорнице ће даље осигурати да само подношење таквог захтева не произведе никакве негативне последице по особу (особе) на коју се односи.

оцени да је одвајање од родитеља у најбољем интересу деце. Деце има право да одржава контакт са оба родитеља уколико је одвојено од једног од њих или од оба родитеља.

Члан 10.

1. У складу са обавезом држава уговорница, сходно члану 9, став 1, захтеви детета или његових родитеља да уђе на територију Државе уговорнице или је напусти ради поновног спајања породице, државе уговорнице ће решавати на позитиван, хуман и експедитиван начин. Државе уговорнице ће даље обезбедити да подношење таквог захтева не проузрокује никакве штетне последице за подносиоце и чланове њихове породице.

2. Дете чији су родитељи настањени у различитим државама ће имати право да, осим у изузетним околностима, редовно одржава личне односе и непосредне контакте са оба родитеља. У том циљу и у складу са обавезом држава уговорница сходно члану 9, став 2, државе уговорнице ће поштовати право детета и његових родитеља да напусте сваку земљу, укључујући и сопствену, као и да уђу у своју земљу. Право на напуштање било које земље, биће подложно само ограничењима прописаним законом и која су потребна ради заштите националне безбедности, јавног поретка (*ordre public*), јавног здравља или морала или права и слобода других и која су у складу са осталим правима признатим у овој Конвенцији.

Члан 11.

1. Државе уговорнице ће предузети мере за борбу против незаконитог пребацивања и задржавања деце у иностранству.

2. У том циљу, Државе уговорнице ће подстицати закључивање билатералних или мултилатералних споразума или приступање постојећим споразумима.

(10) Сјајање породице

Деца и њихови родитељи имају право да напусте било коју земљу и да уђу у своју земљу у циљу сјајања породице или одржавања односа између деце и родитеља.

(11) Незаконито пребацивање и невраћање деце

Држава има обавезу да предузори киднаовање и задржавање деце у иностранству, било да то ради родитељ или неко друго и да у тим случајевима предузима одговарајуће мере.

Члан 12.

1. Државе уговорнице ће обезбедити детету које је способно да формира своје сопствено мишљење, право слободног изражавања тог мишљења о свим питањима која се тичу детета, с тим што се мишљењу детета посвећује дужна пажња у складу са годинама живота и зрелошћу детета.

2. У том циљу, детету ће посебно бити пружена могућност да буде саслушано у свим судским и административним поступцима који се тичу детета, било непосредно или преко заступника или одговарајућег органа, на начин који је у складу са процесним правилима националног закона.

Члан 13.

1. Дете има право на слободу изражавања; право обухвата слободу да тражи, прима и даје информације и идеје свих врста без обзира на границе, било усмено, писмено или штампано, у уметничкој форми или преко било ког другог средства информисања по избору детета.

2. Примена овог права може бити предмет одређених ограничења, али само таквих која су одређена законом и неопходна:

(а) ради поштовања права или угледа других; или

(б) ради заштите националне безбедности или јавног поретка (*ordre public*), или јавног здравља или морала.

(12) Изражавање мишљења

Деце има право на слободно изражавање сопственог мишљења и право да се његово мишљење узме у обзир у свим стварима и поступцима који га се непосредно тичу.

(13) Слобода изражавања

Деце има право да слободно изражава своје погледе, да тражи, прима и саопштава информације и идеје свих врста и на разне начине, без обзира на границе.

Члан 14.

1. Државе уговорнице ће поштовати право детета на слободу мисли, савести и вероисповести.

2. Државе уговорнице ће поштовати права и обавезе родитеља и, у одређеним случајевима законских старатеља, ради усмеравања детета на остваривање његовог права на начин који је у складу с развојним способностима детета.

3. Слобода изражавања вероисповести или уверења може бити предмет само таквих ограничења која су одређена законом и потребна да заштите јавну сигурност, поредак, здравље, или морал и основна права и слободе других.

Члан 15.

1. Државе уговорнице ће признати право детета на слободу удруживања и слободу мирног окупљања.

2. Остваривању ових права не могу бити постављена никаква ограничења, осим оних која су у складу са законом и која су неопходна у демократском друштву и у интересу су националне сигурности или јавне безбедности, јавног поретка (*ordre public*), заштите јавног здравља или морала или заштите права и слобода других.

Члан 16.

1. Ниједно дете неће бити изложено произвољном или незаконитом мешању у његову приватност, породицу, дом или преписку, нити незаконитим нападима на његову част и углед.

(14) Слобода мисли, савести и вероисповести

Држава ће поштовати право деце на слободу мисли, савести и вероисповести и право и обавезу родитеља да их у томе усмеравају.

(15) Слобода удруживања

Деца имају право на слободу удруживања и слободу мирног окупљања.

(16) Заштита приватности

Деца имају право на заштиту од мешања у њихову приватност, дом, породицу и личну преписку и право на заштиту своје чести и угледа.

2. Дете има право на законску заштиту против таквог мешања или напада.

Члан 17.

Државе уговорнице уважавају значајну улогу средстава јавног информисања и обезбедиће да дете има приступ информацијама и материјалима из различитих националних и међународних извора, посебно оних који су усмерени на развој његовог социјалног, духовног и моралног добра и физичког и менталног здравља. У том циљу, државе уговорнице ће:

(а) подстицати средства јавног информисања да шире информације и материјал од друштвеног и културног интереса за дете у складу са духом члана 29;

(б) подстицати међународну сарадњу у изради, размени и ширењу таквих информација и материјала из различитих културних, националних и међународних извора;

(в) подстицати издавање и дистрибуцију дечјих књига;

(г) подстицати средства јавног информисања да посвете посебну пажњу језичким потребама детета које припада мањинској групи или је домородац;

(д) подстицати развој одговарајућих смерница за заштиту детета од информација и материјала штетних по његово добро, имајући у виду одредбе чланова 13 и 18.

(17) Присутност одговарајућим информацијама

Држава ће обезбедити да деца имају приступ информацијама и материјалима из различитих извора. Држава ће подстицати средства јавног информисања да шире информације од друштвене и културне користи за деце и предузимају мере да децу заштити од штетних информација и материјала.

Члан 18.

1. Државе уговорнице ће уложити највеће напоре да се обезбеди признавање принципа да оба родитеља имају заједничку одговорност у подизању и развоју детета. Родитељи или, у зависности од случаја, законски старатељи имају преваходну одговорност за подизање и развој детета. Најбољи интереси детета ће бити њихова основна брига.

2. У циљу гарантовања и унапређивања права из ове Конвенције, државе уговорнице ће пружити одговарајућу помоћ родитељима или законским старатељима у остваривању одговорности за подизање детета и обезбеђивати развој установа, капацитета и служби за заштиту деце.

3. Државе уговорнице ће предузети одговарајуће мере да обезбеде да деца запослених родитеља користе услуге и капацитете дечје заштите који им припадају.

Члан 19.

1. Државе уговорнице ће предузети одговарајуће законске, административне, социјалне и образовне мере за заштиту детета од свих облика физичког или менталног насиља, повређивања или злостављања, запостављања или немарног поступања, малтретирања или експлоатације, укључујући сексуално злостављање, док је под бригом родитеља, законских заступника или било које друге особе која се брине о детету.

2. Такве заштитне мере, треба, према потреби, да укључују ефикасне поступке за доношење социјалних програма за обезбеђивање неопходне подршке детету и онима који се о детету старају, као

(18) Одговорности родитеља

Оба родитеља имају заједничку одговорност за подизање деце. Држава ће пружити помоћ родитељима у остваривању одговорности за подизање деце и обезбеђивати развој установа, капацитета и служби за заштиту деце.

(19) Заштита од злостављања и занемаривања

Држава ће заштитити деце од свих облика малтретирања док је под бригом родитеља или других лица које се о њему брину и укључујући одговарајуће програме превенције и помоћи жртвама злостављања.

и других облика заштите и спречавања, утврђивања, пријављивања, прослеђивања, истраге, поступања и праћења случајева овде наведеног злостављања детета и, по потреби, обраћања суду.

Члан 20.

1. Детету које је привремено или стално лишено породичне средине или којем, у његовом најбољем интересу, не може бити допуштено да у таквој средини остане, имаће право на посебну заштиту и помоћ државе.

2. Државе уговорнице ће у складу са својим националним законима обезбедити алтернативну бригу за такво дете.

3. Таква брига може да укључи, између осталог, смештај у другу породицу, *кафалах* према исламском праву, усвојење или, ако је неопходно, смештај у одговарајуће установе за бригу о деци. При разматрању решења, дужна пажња ће бити посвећена потреби успостављања континуитета у подизању детета као и етничком, религиозном, културном и језичком пореклу детета.

Члан 21.

Државе уговорнице које признају и/или дозвољавају систем усвајања ће обезбедити да најбољи интереси детета буду од превасходне важности и оне ће:

(а) обезбедити да усвојење детета одобравају само надлежни органи који утврђују, у складу са одговарајућим законима и поступком и на основу свих релевантних и поузданих информација, да је усвојење допуштено с обзиром на статус детета у односу на родитеље, родбину и законске старатеље

(20) Заштита деце без родитеља

Држава је обавезна да обезбеди посебну заштиту деци лишеној родитељског сарања и да осигура смештај такве деце у одговарајуће алтернативне породице или усвојене. У збрињавању деце лишене родитељског сарања дужна пажња ће бити посвећена деци у њеном културном пореклу.

(21) Усвојење

У земљама које признају и дозвољавају усвојење оно ће бити изведено у складу са најбољим интересом деце и то само уз сагласности надлежних власти и уз мере заштите деце.

и да су се, уколико је тако прописано, заинтересована лица сагласила са усвојењем након упознавања са свим битним чињеницама, а на основу стручних мишљења у мери којој су она нужна.

(б) признати да се међудржавно усвојење може сматрати алтернативним начином бриге о детету, уколико се дете не може сместити у другу породицу или бити усвојено или се о детету не може на погодан начин водити брига у земљи његовог порекла;

(в) обезбедити да дете на које се примењује међудржавно усвојење ужива сву заштиту и стандарде једнаке онима који постоје у случају националног усвојења;

(г) предузети све одговарајуће мере да обезбеди да у међудржавном усвојењу смештај нема за последицу неоправдану финансијску корист за оне који у томе учествују;

(д) унапредити, када је то погодно, циљеве овог члана закључивањем билатералних или мултилатералних договора или споразума и настојати да се у том оквиру обезбеди да смештање детета у другу земљу спроводе надлежне власти или органи.

Члан 22.

1. Државе уговорнице ће предузети одговарајуће мере да се обезбеди да дете које тражи избеглички статус или које се сматра избеглицом у складу са важећим међународним или националним законом и поступком, било да је без пратње, било да је у пратњи родитеља или неке друге особе, добије одговарајућу заштиту и

(22) Деца избеглице

Деце избеглица или деце које тражи избеглички статус има право на посебну заштиту. Држава има обавезу да сарађује са одговарајућим организацијама које пружају такву заштиту и помоћ.

хуманитарну помоћ у уживању права утврђених овом Конвенцијом и другим међународним инструментима о људским правима или хуманитарном праву, чије су оне уговорнице.

2. У том циљу, државе уговорнице ће обезбедити, уколико сматрају за сходно, сарадњу у свим напорима Уједињених нација и других надлежних међувладиних или невладиних организација које сарађују са Уједињеним нацијама да заштите такво дете и да њему/њој помогну да пронађе родитеље или друге чланове породице, да би се добиле информације потребне за поновно сједињење. У случајевима када родитељи или други чланови породице не могу бити пронађени, детету ће бити пружена иста заштита као и сваком другом детету које је стално или привремено лишено породичне средине из било ког разлога, како је утврђено овом Конвенцијом.

Члан 23.

1. Државе уговорнице признају да дете са физичким или менталним сметњама у развоју треба да ужива пун и квалитетан живот, у условима који обезбеђују достојанство, унапређују самопоуздање и олакшавају његово активно учешће у заједници.

2. Државе уговорнице признају право детета са сметњама у развоју на посебну бригу и охрабривање и обезбеђивати, према расположивим средствима, детету које испуњава услове и онима одговорним за бригу о њему, пружање помоћи која се захтева и која је примерена стању детета и могућностима родитеља или других који о детету брину.

(23) Деца са сметњама у развоју

Деце са физичким или менталним сметњама у развоју има право на посебну негу, образовање и обуку за рад, који ће му обезбедити пошун и достојан животи и подизање за негу највишег степена самосталности и социјалне интеграције.

3. Уважавајући посебне потребе детета са сметњама у развоју, помоћ која се пружа у складу са ставом 2, биће бесплатна, увек када је то могуће, узимајући у обзир финансијске могућности родитеља или других који брину о детету и биће осмишљена тако да обезбеди детету са сметњама у развоју делотворан приступ и стицање образовања, обуке, здравствене заштите, услуга рехабилитације, припрему за запошљавање и могућности рекреације на начин који води постизању највеће могуће социјалне интеграције и индивидуалног развоја детета, укључујући његов културни и духовни развој.

4. Државе уговорнице ће унапређивати, у духу међународне сарадње, размену одговарајућих информација на пољу превентивне здравствене заштите и медицинског, психолошког и функционалног лечења детета са сметњама у развоју, укључујући и ширење и приступ информацијама о методама рехабилитације, образовања и професионалних услуга, са циљем да омогући странама уговорницама да унапреде своје способности и вештине и да прошире своја искуства у овим областима. У том смислу, посебно ће се водити рачуна о потребама земаља у развоју.

Члан 24.

1. Државе уговорнице признају право детета на уживање највишег остваривог здравственог стандарда и на капацитете за лечење и здравствену рехабилитацију. Државе потписнице ће настојати да обезбеде да ниједно дете не буде лишено права приступа таквим услугама здравствене заштите.

(24) Здравље и здравствена заштита

Деце има право на највиши могући стандард здравља и здравствене заштите. Државе ће посебно пажњу примарној здравственој заштити и превенцији, здравственом просвећивању и смањењу смртности одојчади и деце. У том смислу државе ће се укључити у међународну

2. Државе уговорнице ће тежити пуном остваривању овог права, а посебно ће предузимати одговарајуће мере:

(а) да смање смртност одојчади и деце;

(б) да обезбеде пружање потребне медицинске помоћи и здравствене заштите свој деци са нагласком на развој примарне здравствене заштите;

(в) да се боре против болести и неухрањености, укључујући и у оквиру примарне здравствене заштите, између осталог кроз примену расположиве технологије и обезбеђење снабдевања адекватним хранљивим намирницама и чистом питком водом, узимајући у обзир опасности и ризике загађења животне средине;

(г) да обезбеде одговарајућу здравствену заштиту мајкама пре и после порођаја;

(д) да омогуће да сви сегменти друштва, а посебно родитељи и деца, буду информисани и да имају приступ образовању, као и да им се помогне у коришћењу основних знања о дечјем здрављу и исхрани, предности дојења, хигијене, чистоће околине и спречавању несрећа;

(ђ) да развијају превентивну здравствену заштиту, саветовање родитеља, образовање и услуге за планирање породице.

3. Државе уговорнице ће предузимати све ефикасне и одговарајуће мере у циљу укидања традиционалне праксе штетне по здравље деце.

сарадњу и тежињу да ниједно дете не буде лишено могућности ефикасне здравствене заштите.

4. Државе уговорнице се обавезују да унапређују и подстичу међународну сарадњу у циљу постепеног постизања потпуне реализације права из овог члана. У том смислу, посебно ће се водити рачуна о потребама земаља у развоју.

Члан 25.

Државе уговорнице признају право детету које су надлежни органи збринули у циљу старања, заштите или лечења његовог физичког или менталног здравља, на периодичну проверу обезбеђеног третмана и све друге околности од значаја за његово збрињавање.

Члан 26.

1. Државе уговорнице признају право сваког детета на коришћење социјалне заштите, укључујући социјално осигурање, и предузимаће потребне мере за постизање пуног остваривања овог права у складу са националним законом.

2. Ове мере, ако је то могуће, треба да се спроводе узимајући у обзир средства и положај детета и особа које су одговорне за издржавање детета, као и све друге битне околности везане за такве захтеве које је дете или неко у његово име поднео.

Члан 27.

1. Државе уговорнице признају право сваког детета на животни стандард који одговара дететовом физичком, менталном, духовном, моралном и социјалном развоју.

2. Родитељ(и) или други одговорни за дете имају првенствену одговорност да осигурају, у оквиру својих способности и финансијских могућности, услове живота потребне за развој детета.

(25) Периодична провера збрињавања

Деце које је држава збринула ради старања, заштите или лечења има право на периодичну проверу посљуйка и услова.

(26) Социјална заштита

Деце има право на социјалну заштиту укључујући социјално осигурање.

(27) Животни стандард

Свако дете има право на животни стандард који одговара његовом физичком, менталном, духовном, моралном и социјалном развоју. Родитељи имају примарну одговорност да деци обезбеде адекватан животни стандард. Обавеза државе је да помогне и осигура да родитељи могу своју одговорност испуњавају. Ова

3. Државе уговорнице ће, у складу са националним условима и у оквиру својих могућности, предузети потребне мере да помогну родитељима и другима одговорним за дете да остваре ово право и ако је потребно, обезбедиће материјалну помоћ и програме, нарочито у погледу исхране, одевања и становања.

4. Државе уговорнице ће предузети све одговарајуће мере како би обезбедиле да дете добија издржавање од родитеља или других лица која су финансијски одговорна за дете, како у оквиру страна уговорница, тако и из иностранства. Посебно, ако лице које је финансијски одговорно за дете не живи у истој држави у којој и дете, државе уговорнице ће подстицати приступање међународним споразумима, односно закључење таквих споразума, као и других одговарајућих споразума.

Члан 28.

1. Државе уговорнице признају право на образовање и у циљу постепеног постизања овог права, а на основу једнаких могућности, посебно ће:

(а) учинити основно образовање обавезним и бесплатним за све;

(б) подстицати развој различитих облика средњег образовања, укључујући опште и стручно образовање, које би било на располагању и доступно сваком детету и предузимати погодне мере као што су увођење бесплатног образовања и пружање финансијске помоћи када је то потребно;

обавеза државе може укључивати материјалну помоћ родитељима и деци.

(28) образовање

Деце има право на образовање. Држава је обавезна да осигура бесплатно и обавезно основно образовање, подстицати различите облике средњег образовања доступне свима и омогући приступ вишем образовању у складу са способностима деце. Школска дисциплина ће се спроводити у складу са правима деце и уз поштовање његовог достојанства. Држава ће се укључити у међународну сарадњу у циљу остваривања овог права.

(в) омогућити, свим одговарајућим средствима, да више образовање буде доступно свима у складу са способностима;

(г) омогућити да образовне и стручне информације и савети буду доступни свој деци;

(д) предузимати мере за обезбеђење редовног похађања школе и смањење стопе напуштања школе.

2. Државе уговорнице ће предузимати потребне мере да се дисциплина у школи спроводи на начин примерен људском достојанству детета и у складу са овом Конвенцијом.

3. Државе уговорнице ће покретати и подстицати међународну сарадњу по питањима образовања, посебно у циљу доприношења искорењавању незнања и неписмености у свету и олакшавања приступа научним и техничким сазнањима и модерним наставним методима. У том смислу, посебно ће се водити рачуна о потребама земаља у развоју.

Члан 29.

1. Државе уговорнице се слажу да образовање детета буде усмерено на:

(а) развој дететове личности, талента и менталних и физичких способности до њихових крајњих могућности;

(б) развој поштовања људских права и основних слобода и принципа утврђених Повељом Уједињених нација;

(29) Циљеви образовања

Образовање ће имати за циљ развој децеове личности, талента и менталних и физичких способности до њихових крајњих могућности. Образовање ће припремати деце за активан живот у слободном друштву и неговати код деце поштовање према родитељима, неговом културном наслеђу, језику и вредностима као и

(в) развој поштовања дететових родитеља, његовог/њеног културног идентитета, језика и вредности, националних вредности земље у којој дете живи, земље из које потиче и цивилизација различите од његове/њене сопствене;

(г) припремање детета за одговоран живот у слободном друштву, у духу разумевања, мира, толеранције, једнакости полова, пријатељства међу народима, етничким, националним и верским групама и са лицима домородачког порекла;

(д) развој поштовања према природној околини.

2. Ниједан део овог члана или члана 28 неће бити тумачен тако да ограничава слободу појединаца или тела да установе или управљају образовним установама, увек у складу са поштовањем принципа утврђених у ставу 1 овог члана и захтевима да ће образовање које се пружа у таквим установама одговарати минималним стандардима које држава прописује.

Члан 30.

У оним државама у којима постоје етничке, верске или језичке мањине или лица домородачког порекла, детету које припада таквој мањини или је домородац, неће бити ускраћено право, у заједници са другим члановима његове групе, да ужива своју културу, да исповеда и манифестује своју веру или да користи свој језик.

Члан 31.

1. Државе уговорнице признају право детета на одмор и слободно време, на учешће у игри и рекреативним активностима које одговарају

поштовање према културном пореклу и вредностима других.

(30) Деце припадник мањине
Деца припадници етничких мањина и домородачког становништва имају право да уживају својствену културу, да исповедају своју веру и да користе свој језик.

(31) Слободно време, рекреација и културне активности
Деце има право на одмор, игру, слободно време и

узрасту детета и на слободно учешће у културном животу и уметности.

2. Државе уговорнице ће поштовати и подстицати право детета на пуно учешће у културном и уметничком животу и подржаће пружање одговарајућих и једнаких могућности за културне, уметничке, рекреативне и слободне активности.

Члан 32.

1. Државе уговорнице признају право детета да буде заштићено од економског искоришћавања и од обављања било ког посла који би могао да буде опасан или би ометао школовање детета или би био штетан по здравље детета или за физички, ментални, духовни, морални или друштвени развој детета.

2. Државе уговорнице ће предузети правне, административне, друштвене и образовне мере да би се обезбедила примена овог права. У том циљу и у складу са важећим одредбама међународних инструмената, државе уговорнице ће посебно:

(а) обезбедити минималну старосну границу или границе за запошљавање;

(б) обезбедити одговарајуће регулисање времена и услова запошљавања; и

(в) обезбедити одговарајуће казне или друге санкције да би се осигурала ефикасна примена овог члана.

учешће у културним и уметничким активностима.

(32) Дечји рад

Деце има право на заштити од рада који угрожава његово здравље, образовање или развој. Држава ће прописати минималну старост за запошљавање и регулисати услове рада.

Члан 33.

Државе уговорнице ће предузети све одговарајуће мере, укључујући правне, административне, социјалне и образовне, да заштите децу од незаконите употребе наркотика и психотропних супстанци, како је дефинисано одговарајућим међународним уговорима и да спрече коришћење деце у незаконитој производњи и трговини тим супстанцама.

Члан 34.

Државе уговорнице се обавезују да штите децу од свих облика сексуалног искоришћавања и сексуалног злостављања. У те сврхе, државе уговорнице ће нарочито предузимати све одговарајуће националне, билатералне и мултилатералне мере за спречавање:

(а) навођења или присиљавања детета на учешће у ма којој незаконитој сексуалној активности;

(б) искоришћавања деце за проституцију или друге незаконите сексуалне радње;

(в) искоришћавања деце у порнографским представама и материјалима.

Члан 35.

Државе уговорнице ће предузимати све одговарајуће националне, билатералне и мултилатералне мере да спрече отмицу, продају или трговину децом у било коју сврху или у било којој форми.

(33) Злоупотреба штећних супстанци

Деца имају право на заштити од употребе наркотика и психотропних супстанци. Државе имају обавезу да спрече употребу деце у производњи и трговини штећних супстанци.

(34) Сексуално искоришћавање

Држава ће заштити децу од сексуалног искоришћавања и злостављања, укључујући проституцију и порнографију.

(35) Отмица и трговина децом

Држава је обавезна да предузме све одговарајуће мере да спречи отмицу, продају и трговину децом.

Члан 36.

Државе уговорнице ће штитити децу од свих других облика искоришћавања штетних по било који вид дететове добробити.

Члан 37.

Државе уговорнице ће обезбедити да:

(а) ниједно дете не буде подвргнуто мучењу или другом окрутном, нехуманом или понижавајућем поступку или кажњавању. Ни смртна казна, ни доживотни затвор, без могућности ослобађања, неће бити досуђени за дела која изврше особе млађе од 18 година;

(б) ниједно дете не буде незаконито или произвољно лишено слободе. Хапшење, задржавање у притвору и затварање детета ће бити у складу са законом и примењено једино као последња могућа мера и то на најкраћи могући временски период;

(в) са сваким дететом лишеним слободе буде хумано поступано и уз поштовање урођеног људског достојанства и на начин који уважава потребе особа њиховог узраста. Посебно, свако дете лишено слободе биће одвојено од одраслих, изузев уколико се сматра да то није у интересу детета, и имаће право да одржава контакте са својом породицом путем преписке и посета, осим у изузетним околностима;

(г) свако дете лишено слободе имаће право да му одмах буде омогућен приступ правној и другој одговарајућој помоћи, као и право да побија законитост тог лишавања слободе пред судом или другим надлежним, независним и

(36) Други облици искоришћавања

Деце има право на заштити од било којег вида искоришћавања, штетног по његову добробит, поред оних наведених у члановима 32, 33, и 34.

(37) Мучење и лишење слободе

Ниједно дете не сме бити одвргнуто мучењу, окрутном постојућу или кажњавању нијаким незаконитом хапшењу и лишавању слободе. Ни смртна казна ни доживотни затвор без могућности ослобађања, неће бити досуђени за прекршаје које учине особе испод 18 година старости. Свако дете лишено слободе одваја се од одраслих, сем ако се не сматра да је то у најбољем интересу деце; има право на правну и другу помоћ и право да одржава контакт са својом породицом.

непристрасним органима и на брзу одлуку у сваком таквом поступку.

Члан 38.

1. Државе уговорнице се обавезују да поштују и обезбеђују поштовање правила међународног хуманитарног права која су за њих обавезујућа у ситуацијама оружаних сукоба, а односе се на дете.

2. Државе уговорнице ће предузети све могуће мере да обезбеде да особе које нису навршиле 15 година директно не учествују у непријатељствима.

3. Државе уговорнице ће се уздржати од регрутовања у своје оружане снаге особа које нису навршиле 15 година. У регрутовању оних особа које су навршиле 15 година, али које нису навршиле 18 година, државе уговорнице ће настојати да дају предност онима који су најстарији.

4. У складу са својим обавезама по међународном хуманитарном праву да штите цивилно становништво у оружаним сукобима, државе уговорнице ће предузети све могуће мере да обезбеде заштиту и бригу о деци која су погођена оружаним сукобом.

Члан 39.

Државе уговорнице ће предузети све одговарајуће мере да подстичу физички и психолошки опоравак и друштвену реинтеграцију детета жртве: сваког облика занемаривања, искоришћавања или злостављања; мучења или било ког другог облика окрутног, нехуманог или понижавајућег поступања или кажњавања; или оружаног сукоба. Такав опоравак и реинтеграција ће се вршити у условима

(38) Оружани сукоби

Државе уговорнице предузимају све практично изводљиве мере како деца испод 15 година не би непосредно учествовала у оружаним сукобима. Деца испод 15 година не могу бити регрутована у оружане снаге. Државе ће ипак осигуравати заштиту и бригу о деци погођеној оружаним сукобима, како је то предвиђено међународним правом.

(39) Опоравак

Држава има обавезу да обезбеди одговарајући физички и психички опоравак и социјалну реинтеграцију деце која су жртве оружаних сукоба, мучења, занемаривања, искоришћавања или злостављања.

који подстичу здравље, самопоштовање и достојанство детета.

Члан 40.

1. Државе уговорнице признају право сваком детету за које се тврди, које је оптужено или за које је утврђено да је прекршило кривични закон, на поступак усклађен са унапређивањем дететовог осећаја достојанства и вредности, који нега/њу подстиче на поштовање људских права и основних слобода других и који узима у обзир узраст детета и чињеницу да је пожељно залагати се за његову/њену реинтеграцију и преузимање конструктивне улоге у друштву.

2. У том циљу и имајући у виду све битне одредбе међународних инструмената, државе уговорнице ће посебно обезбедити:

(а) да се ни за једно дете неће тврдити, нити ће бити оптужено или утврђено да је прекршило кривични закон, чињењем или пропуштањем који у време извршења нису били забрањени унутрашњим или међународним правом;

(б) да се сваком детету које је осумњичено или оптужено да је прекршило кривични закон, гарантује најмање:

(I) претпоставка невиности док се кривица не докаже по закону;

(II) да буде одмах и непосредно обавештено о оптужбама против нега/ње, а ако је примерено преко његових/њених родитеља или законских старатеља, и да има правну или другу одговарајућу помоћ у припреми и изношењу своје одбране;

(40) Малолетничко правосуђе

Деце које је у сукобу са законом има право на поступак којим се подстиче његово достојанство и осећање личне вредности, који води рачуна о његовом узрасту и који води његовој социјалној реинтеграцији. Деце има право на правну и друћу помоћ у шљу своје одбране. Судски поступак и смештај у казнене институције биће избећнути кад год је то могуће.

(III) да надлежан, независан и непристрасан орган или судско тело без одуговлачења донесе одлуку, у правичном поступку у складу са законом, уз присуство правног или другог одговарајућег заступника и његових/њених родитеља или законских старатеља, осим уколико се не сматра да то није у најбољем интересу детета, посебно узимајући у обзир његове године или положај;

(IV) да не буде присиљено да сведочи или да призна кривицу; да оно испита или да буду испитани сведоци друге стране и да се обезбеди учешће и саслушање његових/њених сведока под једнаким условима;

(V) да, уколико се сматра да је прекршило кривични закон, такву одлуку и сваку досуђену меру која из тога произилази, поново разматра виши, надлежни, независни и непристрасни орган или судско тело у складу са законом;

(VI) да има бесплатну помоћ преводиоца уколико дете не може да разуме или не говори језик који се користи;

(VII) да се поштује његова приватност у свим фазама поступка.

3. Државе уговорнице ће настојати да подстичу стварање закона, поступака, органа и установа који се изричито односе на децу и баве децом за коју се тврди, која су оптужена или за коју је утврђено да су прекршила кривични закон, а посебно:

(а) утврђивање најниже старосне границе испод које деца не могу бити сматрана способном за кршење кривичног закона;

(б) доношење мера, кадгод је могуће и пожељно, за поступање са таквом децом, без прибегавања судском поступку, с тим да буду у потпуности поштована људска права и законска заштита.

4. Биће стављен на располагање широк спектар мера, као што су брига, усмеравање, надзор; правна помоћ; условно кажњавање; прихват; образовање и програми стручне обуке и друге алтернативе институционалној брзи како би се обезбедило да се с децом поступа на начин који одговара њиховој добробити и који је сразмеран како околностима тако и учињеном делу.

Члан 41.

Ништа из ове Конвенције неће утицати на било које одредбе које су погодније за остваривање права детета а које могу бити садржане у:

(а) праву државе уговорнице, или

(б) међународном праву које обавезује ту државу.

II ДЕО

Члан 42.

Државе уговорнице се обавезују да са принципима и одредбама ове Конвенције најшире упознају, на одговарајући и активан начин, како одрасле тако и децу.

Члан 43.

1. У циљу провере напретка који су државе уговорнице постигле у спровођењу обавеза

(41) Поштовање највиших стандарда

Уколико су стандарди дејих права важећих националних и међународних закона виши од оних које ова Конвенција предвиђа, примењиваће се виши стандарди.

(42) Упознавање са Конвенцијом

Државе уговорнице имају обавезу да са правима садржаним у овој Конвенцији упознају како одрасле тако и децу.

Примена и стицање на снагу

Одредбе чланова 43 до 54 предвиђају:

преузетих овом Конвенцијом, биће установљен Комитет за права детета који ће извршавати функције наведене у даљем тексту.

2. Комитет ће чинити десет експерата високих моралних вредности и признате стручности на пољу које покрива ова Конвенција. Чланове Комитета ће бирати државе уговорнице из редова својих држављана и они ће деловати у личном својству, уз поштовање равномерне географске заступљености, као и главних правних система.

3. Чланови Комитета ће се бирати тајним гласањем са листе особа које именују државе уговорнице. Свака држава уговорница може номинovati једну особу из редова својих држављана.

4. Први избор за Комитет одржаће се најкасније шест месеци од датума ступања на снагу ове Конвенције, а затим сваке друге године. Најкасније четири месеца пре датума сваког избора, Генерални секретар Уједињених нација ће упутити писмо државама уговорницама којим их позива да доставе своје номинације у року од два месеца. Генерални секретар ће затим припремити листу свих тако номинованих особа, по абecedном реду, назначујући државе уговорнице које су их номиновале, и поднеће је државама уговорницама ове Конвенције.

5. Избори ће се одржавати на састанцима држава уговорница које ће сазивати Генерални секретар у седишту Уједињених нација. На тим састанцима, на којима ће кворум чинити две трећине држава уговорница, у Комитет ће бити

(I) Установљење Комитета за права деце, састављеног од 10 експерата, који ће разматрати извештаје чланица Конвенције, након 2, односно сваких 5 година по ратификацији Конвенције. Конвенција ступа на снагу пошто је првих 20 држава ратификује.

(II) Државе су обавезне да своје извештаје учине доступним најширој јавности својих земаља.

(III) Комитет за права деце може предложити да се обаве посебне студије о питањима дејих права и може своје процене извештаја поднети на увид свакој држави уговорници и Генералној скупштини УН.

(IV) Ради подстицања ефикасне примене Конвенције и унапређивања међународне сарадње", специјализоване агенције УН, као што су: УНЕСКО, УНИЦЕФ, Светска здравствена организација, имају право да присуствују седницама Комитета за права деце. Ове организације као и друга надлежна тела, укључујући невладине организације са консултативним статусом при Уједињеним нацијама, могу пружити драгоцене информације или савети у циљу оптималне примене Конвенције.

изабране оне особе које су добиле највећи број гласова и апсолутну већину гласова представника страна уговорница које су присутне и гласају.

6. Чланови Комитета ће бити бирани на период од четири године. Они ће имати право на поновни избор, ако буду поново номиновани. Мандат пет чланова изабраних на првим изборима престаје након две године; одмах после првих избора, председавајући састанка ће жребом изабрати ових пет чланова.

7. Уколико члан Комитета умре, поднесе оставку или изјави да из било ког другог разлога он или она не може даље да обавља дужности у Комитету, држава уговорница која је предложила тог члана ће именовати другог експерта из редова својих држављана, а по одобрењу Комитета, да обавља дужност до истека мандата.

8. Комитет доноси сопствена Правила о раду.

9. Комитет бира своје функционере на период од две године.

10. Састанци Комитета ће се обично одржавати у седишту Уједињених нација или на било ком погодном месту које Комитет одреди. Комитет ће се обично састајати једанпут годишње. Трајање састанака биће одређено, а уколико је потребно поново разматрано, на састанцима држава уговорница ове Конвенције, а по одобрењу Генералне скупштине.

11. Генерални секретар Уједињених нација ће обезбедити потребно особље и услове за

ефикасно обављање функција Комитета на основу ове Конвенције.

12. Чланови Комитета формираног на основу ове Конвенције ће примати принадлежности из средстава Уједињених нација, по одобрењу Генералне скупштине и под условима и у форми које утврди Скупштина.

Члан 44.

1. Државе уговорнице се обавезују да подносе Комитету, преко Генералног секретара Уједињених нација, извештаје о мерама које су усвојиле за остваривање права која су овде призната и о напретку оствареном у погледу уживања тих права:

(а) у року од две године од ступања на снагу ове Конвенције у односној држави уговорници;

(б) затим сваких пет година.

2. Извештаји сачињени у складу са овим чланом ће указати на чиниоце и евентуалне тешкоће који утичу на степен испуњавања обавеза из ове Конвенције. Извештаји ће такође садржати такве информације које ће Комитету омогућити свеобухватно сагледавање спровођења Конвенције у односној земљи.

3. Државе уговорнице која је поднела свеобухватни иницијални извештај Комитету не мора у својим каснијим извештајима, поднетим у складу са ставом 1 (б) овог члана, да понавља претходно дате основне информације.

4. Комитет може да тражи од државе уговорнице додатне информације од значаја за примену ове Конвенције.

5. Комитет ће сваке две године подносити Генералној скупштини Уједињених нација, преко Економског и социјалног савета, извештаје о својим активностима.

6. Државе уговорнице ће обезбедити да им извештаји буду доступни најширој јавности у њиховим земљама.

Члан 45.

У циљу подстицања ефикасне примене Конвенције и унапређења међународне сарадње на пољу које покрива Конвенција:

(а) Специјализоване агенције, УНИЦЕФ и други органи Уједињених нација ће имати право да буду представљени приликом разматрања примене оних одредаба ове Конвенције које спадају у оквире њихових овлашћења. Комитет може позвати специјализоване агенције, УНИЦЕФ и друга надлежна тела која сматра одговарајућим да пруже стручни савет за примену Конвенције у областима које спадају у оквире њихових овлашћења. Комитет може позвати специјализоване агенције, УНИЦЕФ и друге органе Уједињених нација да поднесу извештаје о примени Конвенције из области које спадају у оквире њихових активности.

(б) Комитет ће пренети, уколико сматра за потребно, специјализованим агенцијама, УНИЦЕФ-у и другим надлежним телима, све извештаје држава уговорница који садрже захтеве или указују на потребу за техничким саветом или помоћи, заједно са евентуалним напоменама и предлозима Комитета о тим захтевима и показатељима.

(в) Комитет може препоручити Генералној скупштини да затражи од Генералног секретара да проучи одређена питања која се односе на права детета.

(г) Комитет може да износи предлоге или даје опште препоруке засноване на информацијама примљеним сходно члановима 44 и 45 ове Конвенције. Такви предлози и опште препоруке биће пренети свакој заинтересованој држави потписници, а Генерална скупштина ће о њима бити обавештена заједно са евентуалним коментарима држава уговорница.

III ДЕО

Члан 46.

Ова Конвенција је отворена за потпис свим државама.

Члан 47.

Ова Конвенција подлеже ратификацији. Инструменти ратификације биће депоновани код Генералног секретара Уједињених нација.

Члан 48.

Ова Конвенција ће остати отворена за приступање свим државама. Инструменти о приступању биће депоновани код Генералног секретара Уједињених нација.

Члан 49.

1. Ова Конвенција ће ступити на снагу тридесетог дана од датума депоновања код Генералног секретара Уједињених нација двадесетог инструмента о ратификацији или приступању.

2. За сваку државу која ратификује или приступи Конвенцији после депоновања двадесетог инструмента о ратификацији или приступању, Конвенција ће ступити на снагу тридесетог дана након што држава депонује свој инструмент о ратификацији или приступању.

Члан 50.

1. Свака држава уговорнице може предложити амандман и доставити га Генералном секретару Уједињених нација. Генерални секретар ће потом проследити амандман државама уговорницама са захтевом да укажу да ли желе конференцију држава уговорница у циљу разматрања и гласања о предлозима. У случају да се у року од четири месеца од датума слања предлога најмање једна трећина држава уговорница определи за такву конференцију, Генерални секретар ће сазвати конференцију под покровитељством Уједињених нација. Сваки амандман усвојен већином присутних држава уговорница које су гласале на конференцији биће поднет на одобрење Генералној скупштини Уједињених нација.

2. Амандман усвојен у складу са ставом 1 овог члана ће ступити на снагу када га одобри Генерална скупштина Уједињених нација и када га прихвате две трећине држава уговорница.

3. Када амандман ступи на снагу, обавезиваће оне државе уговорнице које су га прихватиле, док ће остале државе уговорнице и даље бити обавезане одредбама ове Конвенције и било којим ранијим амандманом који су прихватиле.

Члан 51.

1. Генерални секретар Уједињених нација ће примати и слати свим државама текст резерви које државе уговорнице ставе у време ратификације или приступања.

2. Резерва неспојива са циљем и сврхом ове Конвенције неће бити дозвољена.

3. Резерве могу бити повучене у било које време обавештењем у том циљу упућеном Генералном секретару Уједињених нација који ће тада обавестити све државе. Такво обавештење ће произвести дејство од датума када га прими Генерални секретар.

Члан 52.

Држава уговорница може отказати ову Конвенцију писменим обавештењем упућеним Генералном секретару Уједињених нација. Отказ ступа на снагу годину дана од дана када Генерални секретар прими ово обавештење.

Члан 53.

Генерални секретар Уједињених нација је одређен за депозитара ове Конвенције.

Члан 54.

Оригинал ове Конвенције чији су арапски, енглески, француски, кинески, руски и шпански текстови једнако веродостојни, биће депоновани код Генералног секретара Уједињених нација.

Незванична листа чланова Конвенције о правима детета

1. Дефиниција детета
2. Недискриминација
3. Најбољи интереси детета
4. Остваривање права
5. Права и обавезе родитеља у односу на развојне могућности детета
6. Опстанак и развој
7. Име и држављанство
8. Очување идентитета
9. Одвајање од родитеља
10. Спајање породице
11. Незаконито пребацивање и невраћање деце
12. Изражавање мишљења
13. Слобода изражавања
14. Слобода мисли, савести и вероисповести
15. Слобода удруживања
16. Заштита приватности
17. Приступ одговарајућим информацијама
18. Одговорност родитеља
19. Заштита од злостављања и занемаривања
20. Заштита деце без родитеља
21. Усвојење
22. Деца избеглице
23. Деца са сметњама у развоју

24. Здравље и здравствена заштита
25. Периодична провера збрињавања
26. Социјална заштита
27. Животни стандард
28. образовање
29. Циљеви образовања
30. Дете припадник мањине
31. Слободно време, рекреација и културне активности
32. Дечји рад
33. Злоупотреба штетних супстанци
34. Сексуално искоришћавање
35. Отмица и трговина децом
36. Други облици искоришћавања
37. Мучење и лишење слободе
38. Оружани сукоби
39. Опоравак
40. Малолетничко правосуђе
41. Поштовање највиших стандарда
42. Упознавање са Конвенцијом
43. - 54. Примена и ступање на снагу

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

341.231.14-053.2

ПРАВА детета и конвенција о правима
детета / приредила [и са енглеског превела]
Невена Вучковић Шаховић. - [4. допуњено
изд.]. - Београд :
Дедрапласт). - 75 стр. ; 21 см. -
(Документи)

Тираж 2 000.

ISBN 86-83109-20-8

а) Деца - Међународна заштита б) Права
детета - Конвенције
COBISS-ID 96755468